

Motion till riksdagen

1989/90:Fi722

av Margit Gennser (m)

Precisering av anslagsyrkanden i budgetpropositionen

En dessvärre alltför vanlig uppfattning är att budgetpropositionen utgör en förhållandevis exakt precisering av inkomster och kostnader för det kommande budgetåret.

Så är det emellertid inte alls. Felkällorna är många. En genomgång av de allra väsentligaste bristerna härvidlag återfinns i motion 1989/1990:K234 av Lars Tobisson m.fl. Här berörs bl.a. förhållandet mellan budgetproposition och kompletteringsproposition samt den ofullständiga inkomstredovisningen på grund av att nya skatteregler och skatteskalor etc under senare tid först behandlats 6–9 månader efter det att budgetpropositionen antagits i riksdagen.

Bristerna är dessvärre även utbredda på detaljnivå.

I bilaga 5 till budgetpropositionen 1990 s. 92–112 behandlas anslag hemmahörande under C3. Andra biståndsprogram med en omslutning av 2 117 milj. kr. I detaljerade texter beskrivs behoven av biståndshjälp i en rad utvecklingsländer. Vid närmare kontroll visar det sig att anslagsyrkandena i de allra flesta fall endast är "indikativa" och att departementet ännu inte har en egentlig uppfattning om hur pengarna kommer att fördelas och hur eventuella behov ser ut. Åskandena gällande Chile tillhör denna grupp. Samma gäller enligt muntligt besked även de flesta andra anslagen inom anslaget C3.

Givetvis kan man ha stor förståelse för en rad avvägningsproblem som utrikesdepartementet ställs inför. Men en budget skall kunna följas upp. Riksdagen skall kunna avgöra om de gjorda prioriteringarna har varit realistiska. En minimiförutsättning måste vara att anslagsäskanden som ännu inte en gång är preciserade i departementet inte ges sken av att vara det. Är ett anslagsyrkande indikativt skall detta anges öppet. Detta ger nämligen en bättre uppfattning om budgetbeloppens fasthet och realism.

Hemställan

Mot. 1989/90
Fi722

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om krav på att öppet ange om ett anslagsyrkande verkligen varit utsatt för en realistisk avvägning eller endast är indikativt.

Stockholm den 24 januari 1990

Margit Gennser (m)